

Маленька незнайомка. Книга 1. Павутина мовчання.

КУПИТИ

Восьмилітній Малахі потерпав від наруги коханців матері, тож її позбавили батьківських прав. Його всиновлює родина Вайзів, яка вже має стресовану названу доньку Олівію. Щойно хлопчик побачив семилітню дівчинку, то мовою жестів показав: «Моя».

Час минає, діти стають підлітками, однак дитячі травми лишаються з ними. Малахі й досі німує, проте з Олівією вони знаходять порозуміння — і не лише жестами, поглядами й смс. Їхні тіла відгукуються на поклик одне одного й провадять потаємний діалог, заборонений між братом і сестрою...

ЧАСТИНА ПЕРША

Олівія

ОЛІВІЯ

7 років

Мама тримає мене за руку, а я радісно вистрибую, милуючись своїми блискучими рожевими туфельками.

В аеропорту сила-силенна людей. Усі метушаться, кудись біжать, тягнучи за собою валізи й поспішаючи сісти у літак!

— Він уже прибув? — питаю я з широкою усмішкою, тягнучи маму за руку.

— Ще ні, сонечко, — відповідає вона, поглядаючи на тата.

Той не видається таким схвильованим, як ми з мамою, але я підслухала вранці їхню розмову, тож знаю, що він із нетерпінням чекає зустрічі з ним.

Мій новий брат на рік старший за мене. За словами батьків, він зазнав наруги, — вони вживали це слово, коли вдовочерили мене.

Тато кладе руку мені на голову, даючи на здогад, щоб я облишила стрибання.

Йому не подобається, коли я так роблю. Зазвичай він дає ляпанця мені по дупі й відряджає до моєї кімнати.

— Ти маєш бути чемною. Обіцяєш добре поводитися, янголе?

Киваючи, я піднімаю мізинець.

— Обіцяю.

Він не зачіпляється своїм мізинцем за мій, тож я опускаю руку й надуваю губи.

До мене нахиляється мама.

— Люба, це твій брат. Пам'ятаєш, як ми з татом врятували тебе з того страшного місця? Його ми теж врятували!

До нас підходить хлопець із поліетиленовим пакетом у руках, — де ж його валіза? Він вищий за мене, чорнявий і блакитноокий, — такого кольору волосся моєї улюбленої ляльки.

Жінка, яка тримає його за руку, шепоче мамі «Удачі», а тоді, обернувшись до тата, передає йому якісь папери.

— Підпишіть це. Остання сторінка щодо його психотерапевта — будь ласка, уважно прочитайте й підтвердьте, що він відвідуватиме всі сеанси.

Тато, зітхаючи, дивиться на маму.

— Ти впевнена?

Вона примружує очі.

— Так, Джемісон. Саме ти показав мені його справу, тож або усміхнись, або я зроблю це сама.

Тато усміхається.

Я розмахую тюлевым подолом сукні, яку одягла, щоб здивувати його. Мені хочеться, щоб він був такий само щасливий, як і я, але він не усміхається і не плескає в долоні. Він видається... сумним. Мама якось сказала, що я розвеселяю її, розмовляючи з нею, тому я ступаю вперед.

— Привіт! — мовлю із широкою усмішкою. — Мене звати Олівія. Мені сім років! — Піднімаю сім пальців і, показуючи на свою сукню, запитую: — Як думаєш, я схожа на принцесу?

Хлопець, пильно дивлячись на мене, робить крок уперед, змушуючи мене підняти на нього погляд. Він скидається на пожежника, який виніс мене з охопленого полум'ям будинку, — велика ходяча вежа!

Чому він не вітається? Йому не подобається моя сукня?

Нахиливши голову, він і далі витріщається на мене.

Я хмурю брови.

— Тобі не сподобалася моя сукня? — Вона має рожеві лелітки, що пасують до стрічок у моєму волоссі.

Мама навіть дала мені свій блиск для губ, щоб мої вуста сяяли, як мерехтливі зірки.

Хлопець робить якийсь рух руками, і я примружуюся, дивлячись на маму. Вона розмовляє з жінкою, а тато пише на папірцях. Переводжу погляд на хлопця, і він знову робить той самий рух.

— Страшно було в літаку? Я щоразу плачу, коли він злітає! Тато завжди змушує нас літати. Тепер він і твій тато!

Зазираючи мені просто в очі, він піднімає руку до потилиці й куйовдить своє кучеряве чорне волосся.

Я повертаюся до батьків, але хлопець бере мене за зап'ястя, змушуючи поглянути на нього. Віл знову рухає руками, і я здивовано кліпаю.

Збентежена, нахиляю голову, як він це робив хвилину тому, і каштанове волосся затуляє мені очі.

Показуючи на обертові двері, він простягає мені руку. Мама і тато досі розмовляють із жінкою, тож я дозволяю йому взяти мене за руку, і ми біжимо до дверей. Може, він хоче пограти в хованки? Я вмю знаходити чудові місця.

Я сміюся, тішачись, що нарешті можу з кимось погратися.

Коли я жила в іншому місці, ми завжди грали в ігри — хлопці ганялися за дівчатами і, якщо ловили, саджали до в'язниці. Дітей там було доволі багато. Я мала купу друзів! Але потім прийшли мама й тато й привели мене у свій будинок.

Мама сказала, що я отримаю собаку на день народження, якщо добре поводитимуся. Це буде мій перший день народження з ними, і я не можу дочекатися свого подарунка.

— Куди ми прямуємо? — питаю я, біжучи з ним через аеропорт і ухиляючись від людей.

Перечепившись і втративши рівновагу, я верещу, але хлопець підхоплює мене.

Ми біжимо далі, і я знову сміюся. Він зупиняється біля якихось дверей, озирається і тягне мене всередину. Мені забиває дихання, коли я усвідомлюю, що ми в чоловічому туалеті.

Я хочу вискочити звідти, але хлопець хапає мене, роблячи той самий рух руками й показуючи на себе. Я ніяк не можу второпати, тож він, тиць-нувши пальцем у свої губи, хитає головою.

— Ти не можеш говорити?

Він киває, і я якусь хвилю ошелешено дивлюся на нього.

— Не переймайся. Я теж дуже довго не говорила! Я можу навчити тебе.

Роздратований, він заводить очі вгору. Це так грубо!

Притиснувши долоню до грудей, він підходить ближче — в його очах спалахує щось страшне, змушуючи мене відсахнутися. Перш ніж я встигаю залементувати, двері туалету розчахуються, і мене підхоплює мама.

— Я ж просив не створювати проблем! — кричить мені тато.

Я заплющую очі, чекаючи, поки він заспокоїться.

— А ти, — гримає він на хлопця, — дістаєш штрафний. Ще два, і твоя дупа потрапить до нового дому. Ти тепер Малахі Вайз, а Вайзи не порушують правил, тож звикай.

Я усміхаюся. Я теж Вайз. Ми нічого не боїмося.

Хіба що павуків.

Хлопець, опустивши голову, притуляє кулак до грудей.

Рекомендована література



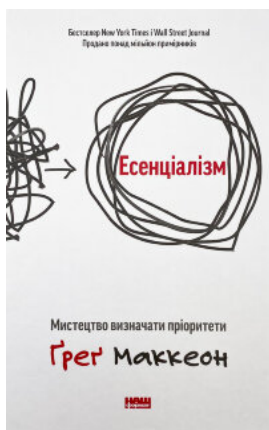
Блок D



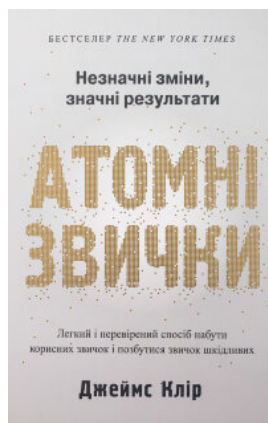
Попіл і проклятий зірками король (Корона Ніаксії #2)



1984



Есенціалізм. Мистецтво визначати пріоритети



Атомні звички. Легкий і перевірений спосіб набути корисних звичок і позбутися звичок шкідливих



Пробудження

Перейти до категорії
Проза



КУПИТИ